

Kirpinin Büyük Macerası

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Büyük Macerası

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpi Hazel, yumuřak yeřil imenler ve kk bir tař duvarla evrili sıcak bir bahede yařıyordu. Baheden hi ayrılmamıřtı, bir kez bile. Yuvarlak kahverengi gzleri kapının iindeki her ieđi ve her akıl tařını grmüřtü. Ama kapının tesinde dnya byk bir gizemdi. Hazel sık sık orada neler olduđunu merak ederdi, ama hep gvenli ve tanıdık olan yerde kalırdı.

Güneşli bir sabah, Hazel'in en iyi arkadaşı fındık faresi Pip ziyarete geldi. Pip minicikti, altın kahverengi tüyleri ve gümüş tokalı küçük mavi bir sırt çantası vardı. 'Kapının ötesindeki çayırı keşfedelim!' diye neşeyle ciyakladı Pip. Hazel'in küçük siyah burnu endişeyle seğirdi. 'Bahçemden hiç çıkmadım,' dedi. 'Ya çok büyükse?' Pip gülümsedi. 'Birlikte gideriz, her seferinde küçük bir adım.'

Hazel beyaz puantiyeli kırmızı atkısını bağıladı ve derin bir nefes aldı. O ve Pip, aralık duran bahçe kapısına yürüdüler. Ötesinde çayır geniş ve yeşil uzanıyordu, uzun otlar ve sallanan çiçeklerle doluydu. Hazel'in minik patileri titredi, ama Pip patisini tuttu. 'Hazır mısınız?' diye sordu Pip. Hazel başını salladı ve birlikte kapıdan parlak, uğultulu dünyaya adım attılar.

Çayır sesler ve renklerle doluydu. Arılar vızıldıyor, çekirgeler cıvıldıyor, kelebekler esintiyle dans ediyordu. Hazel'in yumuşak kahverengi dikenleri heyecanla karıncalandı. Bir arada bu kadar çok çiçek görmemişti hiç! Pip otların arasından kıvrılan bir patikayı işaret etti. 'Onu takip edelim,' dedi Pip. 'Belki bizi eğlenceli bir yere götürür.' Hazel takip etti, minik patileri çimende yumuşak hışırtılar çıkarıyordu.

Yürürken Hazel ileride küçük ahşap bir köprü fark etti. Güneşte parıldayan ve şırıldayan minik bir dereyi geçiyordu. Köprü dardı, iki yanında küçük korkuluklar vardı. Hazel durdu. Yuvarlak gözleri kocaman açıldı. 'Aa,' diye fısıldadı. 'Daha önce hiç köprü geçmedim.' Pip köprüye, sonra Hazel'e baktı. 'Sadece birkaç adım,' dedi Pip yumuşakça. 'Birlikte yapabiliriz.'

Hazel'in kalbi hızlı çarpıyordu. Aşağıdaki dere derin görünüyordu ve köprü, sağlam olmasına rağmen sallanıyor gibiydi. Bir adım geri çekildi. 'Ya düşersem?' diye sordu. Pip patisini sıkı. 'Düşmeyeceksin. Tam yanında olacağım. Hadi birlikte derin bir nefes alalım.' Hazel yavaşça nefes aldı ve verdi. Köprüye yeniden baktı. Artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Pip önce köprüye adım attı ve arkasına döndü. 'Gördün mü? Sağlam ve güvenli,' dedi Pip. 'Sadece patimi tut ve bana bak, aşağıya bakma.' Hazel minik bir patisini ahşap tahtaya koydu. Sonra diğerini. Köprü birazcık gıcırdadı. Hazel'in atkısı esintiyle dalgalandı. 'Yapıyorum!' diye ciyakladı. Pip sevinçle bağırdı. 'Yapıyorsun! Her seferinde bir adım.'

Yarı yolda Hazel durakladı. Aşağıdaki su yumuşak bir şıprırtı çıkarıyordu. Kendini biraz sallantıda hissetti. 'Devam edebileceğimden emin değilim,' dedi. Pip patisini daha sıkı tuttu. 'Zaten çok yol geldin,' dedi Pip. 'Sadece birkaç adım daha ve karşı tarafta olacağız.' Hazel Pip'in sevecen kehribar gözlerine baktı ve içinde sıcak bir parıltı hissetti. Bir derin nefes daha aldı.

Hazel patisini kaldırdı ve bir adım daha attı. Sonra bir tane daha. Pip hep yanında kaldı, 'Ne kadar cesursun!' diye fısıldadı. Köprü artık daha sağlam hissettiriyordu. Hazel'in küçük siyah burnu korkuyla seğirmeyi bıraktı. Karşı tarafı görebiliyordu, yakın ve yeşil. Son bir adımla köprü'nün ucuna ulaştı ve yumuşak çimene atladı. 'Başardım!' diye haykırdı. Pip ona sınıksız sarıldı.

Köprünün diğer tarafında çayır gizli bir bahçe gibi açıldı. Her renkte çiçek vardı: pembe, sarı, mavi ve beyaz. Kelebekler çiçekten çiçeğe süzülüyordu. Hazel döndü, kırmızı atkısı savruldu. 'Ne güzel!' diye soluk soluğa kaldı. 'Böyle bir yerin var olduğunu hiç bilmiyordum.' Pip sıırıttı. 'Ve onu bulacak kadar cesurdun.'

Pip büyük bir meşe ağacının yanındaki düz, güneşli bir yeri işaret etti. 'Piknik yapalım,' dedi Pip, mavi sırt çantasını açarak. İçinden minik bir battaniye, iki dut ve bir dilim elma çıktı. Hazel battaniyeyi yaymaya yardım etti. Birlikte oturdular, atıştırmalıklarını çiğneyip kelebekleri izlediler. 'Bu şimdye kadarki en güzel macera,' dedi Hazel. Pip başını salladı. 'Hem de evden çok da uzak değil.'

Piknikten sonra Hazel ve Pip ayırda oynadılar. Kelebekleri kovaladılar ve yumuşak imende yuvarlandılar. Hazel bir papatya buldu ve kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Bahede kalmadığım iin memnunum,' dedi. 'Ama yanımda sen olduğun iin de memnunum.' Pip gülümsedi. 'Arkadaşlar bunun iindir,' dedi Pip. 'Birbirimize cesur olmayı öğretmek iin.'

Güneş batmaya başlarken Hazel ve Pip battaniyeyi topladılar. Köprüye geri yürüdüler. Hazel ona baktı ve gülümsedi. 'Artık korkutucu görünmüyor,' dedi. 'Çünkü onu geçebileceğini biliyorsun,' dedi Pip. 'Ve bunu cesaretle yaptın.' Köprüyü birlikte, yan yana, tek bir sallanma bile olmadan geçtiler. Hazel kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Bahçeye döndüklerinde Hazel, Pip'e veda etti. 'En güzel gün için teşekkür ederim,' dedi. Pip el salladı ve evine koştu. Hazel taş duvarın yanına oturdu, kapıya baktı. Çayırı ve köprüyü düşündü. Kalbi hafif hissetti. Cesur olmanın uzaklara gitmek anlamına gelmediğini öğrenmişti. Korksın bile küçük adımlar atmak demekti.

O günden sonra Hazel ayıra sık sık gitti. Bazen Pip ile gitti, bazen tek başına. Her seferinde köprüyü derin bir nefes ve mutlu bir kalple geçti. Maceranın kapının hemen ötesinde beklediğini biliyordu. Ve cesaretin, her yeni şeyi denediğinde, özellikle de yanında iyi bir arkadaşın varsa, büyüdüğünü biliyordu.

Kirpi Hazel uzaklara gitmemiřti, ama bir köprüyü gemiř ve yepyeni bir dünya bulmuřtu. Büyük maceraların küçük adımlarla başlayabileceğini öğrendi. Ve ne zaman korksa, Pip'in sözlerini hatırladı: 'Sadece derin bir nefes al ve patimi tut.' Hazel gülümsedi. Sırada ne olursa olsun hazırды, cesaretle ve bir arkadaşla, her seferinde küçük bir adımla.